

Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất

Tác Giả: Nguyễn Quang Nhàn

Thứ Bảy, 27 Tháng 8 Năm 2011 20:09

“Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất”! (*) Mất câu hát đã thấm trong tôi từ khi tuổi còn rất trẻ

HH Lưu Thị Diễm Hương mặc áo dài mang hình búp bê VN do Quỳnh Paris thiết kế. Ảnh: Nguyễn Long (NLD)

“Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất”! (*) Mất câu hát đã thấm trong tôi từ khi tuổi còn rất trẻ, tham gia vào các hoạt động cộng đồng, đoàn thể trong xã hội Miền Nam. Mất câu hát vẫn luôn vang lên sâu thấm trong tâm khảm của tôi, thúc giục mình dồn bước vào cuộc sống xã hội từ thời đất nước còn chia cho đến nay tuổi không còn trẻ.

Lời ca, câu hát nhắc tôi tình, an ủi mình trong cuộc sống xã hội càng sau ngày đất nước hai miền vỡ mất mối, cuộc Hiên Lãng qua nỗi đau đớn trở ng.

1.- Nhìn xã hội-đất nước-con người, thời gian và lịch sử, quá khứ và hiện tại.

Nhìn lại mình trong cuộc sống xã hội, biến tình cảm yêu nước của mất thời tuổi trẻ. Nhìn con người-xã hội tranh phân, giành chức, giành quyền, giành lợi nhuận mưu sinh, đòi hỏi – tôi yêu nước nhiều hơn; tôi hy sinh nhiều hơn; tôi căm thù nhiều hơn; tôi mất mát nhiều hơn; tôi đấu tranh nhiều hơn; tôi tài giỏi hơn; tôi có gia đình truyền thống hơn... Biến cuộc sống của chính mình, nhân dân thay đổi mất cuộc sống xã hội! Nhưng lại nói lạ mà, giờ danh không thấm qua mất đức tại mất và thấm lòng yêu nước của nhân dân. Ai chính, ai tà, ai chân, ai ngụy... nhân dân biết rõ ràng, biết tất cả. Ai cũng phải sống tốt hiện tại để có đủ phóng thích lại. Mất hiện tại không tốt để làm sao có tương lai tốt đẹp. Cái nhân xưa làm sao có quá khứ! Mối mất khoanh khoét trước và sau khi ném cái quyền lợi của nhà nước cái bọn chết của nó đã tước bước lại. Cái chế nghĩa giai cấp, chính trị giai cấp, nhà nước chuyên chính giai cấp nó đã phân biệt “đồng bào” trong cộng đồng xã hội, thấm chí phân biệt công nhân đã từng cống hiến, nhưng người từng mất thời là “đồng chí”, đồng đội. Tất cả cũng chỉ vì ...”thành phần...”.! “Giới phóng” đâu chế ngự thay lợi ích thay đổi phân biệt, hận thù. Quyển “tự do, dân chủ” của mối công dân bình đẳng

Đất nước Việt Nam này là của mình, của mọi con dân Việt Nam mà từ xa xưa từ tiền đã gọi là “đồng bào”, cùng chung một nguồn, một cội. Không chấp nhận nó như người phương khác. Chấp nhận nó như người không chấp nhận cuộc sống như nó bắt mình phải phải sống. Sống với nó để cùng hiểu nó. Sống đau, sống khổ, sống nhục, sống ê chề, buồn đau, nhục nhã. Sống để làm người-làm người Việt Nam, từ hào giống người Rồng Tiên, con Lạc cháu Hùng. Sống để ngắm vẻ tình người, nhân thế, vẻ cuộc đời, vẻ lịch sử dân tộc, những triêu đề đua tranh, những chiến công lẫy lừng của những anh hùng dân tộc không bao giờ chịu khuất phục kẻ thù Phàm trần. Còn những kẻ như Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống... thì ỉa nào mà chúng có. Những trang lịch sử hào hùng của dân tộc những kẻ bội phản có “đặc biệt” cũng chúng thì đặc biệt đặc biệt mà

số “độc lập” chính nó- không phải phúc lợi của dân tộc, lợi ích số ... Sống trong lòng xã hội, xã hội thấm vào máu thịt của mình, có những lúc tâm hồn đầy ánh sáng như buổi sớm mai tươi lên, có những lúc bị quan cùng cực, những, “Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất”!... Mất rồi số không bao giờ mất, nếu mất rồi mà không còn thì tất cả số sống thế gian này có còn. Mất rồi vẫn mãi còn thì tình cảm yêu nước sáng trong trong mỗi con người Việt Nam số còn mãi!

2.- “Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất”!...

Đã yêu là “dâng hiến”! “Yêu” mà không công, giành quyền và lợi ích như những kẻ đang nắm quyền và những con đũa đang bám trong cửa hàng chính trị chính nghĩa giai cấp kia... thì chúng “yêu cái gì? Nắm quyền lợi của nhà nước của họ là – “chính quyền” để có thể chính danh .“Chính” hay “ngụy, tà, gian..”?!. Cái chuồn muồn đời phải là “Tư quyền trên hết”! Tư quyền là Nhân dân; Nhân dân là Tư Quyền; là toàn vẹn lãnh thổ, đất đai bờ cõi, biên giới cha ông đã đổ máu xương gìn giữ ... Nhân dân là “đồng bào” chứ không phải là nhân dân nào? giai cấp nào? thành phần nào?... mà cái chính trị nhà nước giai cấp này chúng lúc nào cũng phân biệt.

Học lịch sử - là lịch sử của dân tộc và lịch sử dài hơn 4 nghìn năm chứ không phải lịch sử của kẻ cai trị. Kẻ cai trị như nhét lịch sử của kẻ cai trị vào tâm hồn nhân dân bằng ý chí quyền lợi. Những càng như nhét thì người ta càng chán ghét. Cái điếm 0 trong thi ca với môn lịch sử chúng có nghĩa lý gì so với cái học quốc sử dân tộc – mất gốc, mất nước mà kẻ thù phương Bắc kia cả hàng ngàn năm qua luôn mong muốn. Học lịch sử, học những bài học anh hùng, bất khuất của dân tộc, suy nghĩ về những bài học lịch sử để nuôi dưỡng lòng tin, tự hào và tự nguyện, về những giá trị tình cảm thiêng liêng đời với Tư Quyền. Học những bài học để ngụy, thất bại để có những “bài học lịch sử” mà có kẻ sách giáo khoa, báo và tờ quốc.

Tại sao rồi qua cả nghìn năm Bắc thuộc mà dân tộc Việt không bị đồng hóa mà giành lại được quyền độc lập, tự chủ? Và cả ngàn năm tiếp theo kẻ thù này luôn có dã tâm xâm lược những dân tộc Việt Nam luôn bất khuất, tự chủ, tự cường, “hùng cường mạnh mẽ” ! Người Việt Nam gọi đất nước là “quốc gia”-“nhà nước”. Vì sao nói “nhà nước- nhà tan”; “giặc đến nhà đàn bà cũng phải đánh”? Tư Quyền là gì; Yêu nước là yêu cái gì?... Có những giá trị rất là cao quý và có những giá trị vô hình rất là thiêng liêng, quý như là hơi thở của chính mình, những giá trị này cả ngàn đời con dân Việt Nam gìn giữ nó bằng Máu chứ không phải bằng quyền và lợi ích của riêng mình, của tập đoàn, phe phái, giòng họ. Bởi vậy, mới có Diên Hồng lịch sử -“trước mặt nước non nên Hòa hay nên Chiến”? toàn dân – Quyết Chiến”; “thế nước yêu lấy gì lo chiến tranh”? toàn dân đã dám chấp nhận – “Hy Sinh”! Đời mất với kẻ thù cướp nước, nếu vì lợi ích của tập quốc, đồng bào thì số có sách lược khác; nếu chỉ vì quyền và lợi ích, thì tất cả của mất tập đoàn, phe phái, thậm chí cả cái “danh hã” – không muốn trở thành kẻ làm mất đồng, sắp đổ chứ nghĩa xã hội (!)... nên mới có Hội nghị “Thành Đô” để kẻ thù ban cho cái tên “4 tập”, “16 chỉ vàng”! Cái Tâm của họ không có dân tộc. Đất nước nên đã bỏ qua cả hội dân chủ hóa xã hội để Việt Nam dân chủ, phát triển, sánh vai cùng các nước tiên tiến trên thế giới. Gorbachev của Liên Xô Nga họ là một con người có tâm hồn rộng lớn, yêu nước cao cả, vì Tư quyền Nga trên hết nên đã vượt thoát lên trên cái lợi ích tập thể mà thậm chí cả mất tập đoàn đồng trị, cả mất chủ nghĩa liên hiệp, phần đồng, phi nhân bản, chủ nghĩa nhân loại!

3.- “Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất”!

Đã yêu nước, dồn thân vì đất nước không ai so đo, tính toán thiệt, hơn! Yêu nước là “cùng

hiến", "hy sinh", "liều thân sống" bằng cái tâm trong sáng! Thôi bình, thôi chí n tuy có khác nhau, con người tùy nhân duyên xã hội mà tu tập. Việt Nam có súng cho bên này hay bên kia, dù cuộc chiến "nhân danh" với bất cứ ý nghĩa nào, nhưng con người Việt Nam hai phía hy sinh trong cuộc chiến, dù có bằng apa, tất hân hân tâm hân cũng vì một "Tổ quốc Việt Nam". Họ đã hy sinh, chúng ta tin tưởng, bằng cả tấm lòng yêu nước trong sáng! Nhân dân, xã hội không bao giờ quên họ - Nhưng người làm nên Tổ Quốc chứ không như những kẻ huyênh hoang "chiến thắng" (!) nhưng vô kế, khi gặp những kẻ thù, không dám ghi công, vinh danh những người đã hy sinh vì Tổ Quốc bằng Hoàng Sa, Trường Sa. Ai mới là người yêu nước? Nếu kẻ chiến bại và qua là kẻ chiến thắng thì "yêu nước", "chính nghĩa" thuộc về ai? Và tất bọn chúng ta chờ đợi xã hội ta có thể thay đổi, đất nước Việt Nam có một tương lai khác....

Con người Việt Nam yêu nước với cái tâm trong sáng, người làm, người yêu nước làm khi họ trở thành kẻ khờ khạo, thế này bằng kẻ giặc họ, quỳ ma rồi dùng lòng yêu nước. Bị bắt bao nhiêu người họ giết, tài năng, có danh vọng, quyền cao, chức trọng, bần thân, gia đình giàu có chứ đâu phải nghèo đói... (để tranh giành quyền lợi!), nếu họ là người ngoài xã hội có trọng vọng, có người hi vọng cho nhân loại; họ vì quyền và lợi ích làm "tay sai" cho Địch quốc" chỉ ít, cũng có những người do, bình đẳng, bác ái để làm được những việc gì đó tốt đẹp cho nhân dân; họ có chủ nghĩa "lợi ích" – "yêu ai cũng bằng lòng yêu; ghét ai cũng bằng lòng ghét, dù ai ngon ngọt nuông chiều cũng không biến yêu thành ghét..." thì tình cảm chân thật đã gìn giữ được cho bao tâm hồn con người... không có bằng chứng. Nhưng trái tim yêu nước ngu ngốc, khờ dại, chủ buông theo tình cảm của con tim, cứ nghĩ ai cũng có tình cảm yêu nước như mình nên... khi "hái quýt" mới biết rằng, quýt đó không phải cho nhân dân, cũng chẳng phải vì đất nước. Muốn hót trên cành non cao, muốn làm vườn thì muôn đi, muốn đem lợi ích công bằng cho tất cả, muốn được toàn tâm, toàn trí có người hiến, dù như nhai nhai khi sống trong chế độ thực dân, đế quốc xâm lược... cũng không có bằng chứng. Muốn thay đổi thì âm thầm, lặng lẽ và phải dựa vào chính mình. Người làm, bằng cái tâm trong sáng họ là nhân và cũng là nhân nhân góp phần lỗi lầm tác động đến những người tiếp nhân dân trong xã hội "lạc đàng" theo họ gây nên cái tai nạn lịch sử khủng khiếp mà chúng ta năm qua... Họ có tội gì? Chẳng có một tội - yêu nước bằng tấm lòng sáng trong! Ôi cái giá, bị kẻ khác của tình yêu nước!

Khi nhân dân, thanh niên, trí thức có biết hiến lòng yêu nước, có trách nhiệm với đất nước, xu hướng được đòi hỏi quyên – "Hoàng Sa, Trường Sa là của Việt Nam", chứ mới đi trên lịch sử dám bằng chứng chân xu hướng biết tình hình như người bị chính những kẻ nhân danh "Nhà nước của dân, do dân, vì dân" vây bắt, thế này chân đạp vào một cùng với muôn vàn thế đoan đê hèn ngăn cảm lòng yêu nước của nhân dân. Dân là chủ, "đồng bào" là "đồng bào" của mình, yêu nước là yêu nước mình sao lại bị bắt? Yêu nước là một tình cảm tự nhiên sao phải xin phép "được yêu"? Tổ quốc, đất nước VN là của đồng bào Việt Nam, vì sao chúng ta có đồng cỏ quyên yêu nước? Họ có phải là "đồng bào" Việt Nam? – Nhân dân không bao giờ là kẻ bán nước, phản bội tổ quốc. Khi kẻ địch quyên yêu nước chúng ta nhân dân thì lòng yêu nước, lên tiếng nói bằng và đất nước chúng ta kẻ thù cướp nước thì bằng một của kẻ địch quyên nhân danh yêu nước đã không còn; nhà nước và bọn máy đàn áp đã không đồng cùng một phía với nhân dân mà lại đàn áp cả nhân dân thì nhà nước ấy đã đồng với ai? Là của ai? Không có nhân dân sẽ không có đất nước; không có "đồng bào Việt Nam" sẽ không có Tổ Quốc Việt Nam. Kẻ này như thế nào nhân dân lâu nay tất hân đã đất tên!

4.- Yêu nước là đời thân, hy sinh, dâng hiến.

Nếu vì lợi, quyên, khi lợi quyên bỏ mất thì họ sẽ căm thù, cuống điên, sân hận. Mọi người có mất tim lòng yêu nước có thể hiểu khác nhau nhưng tình yêu quê hương có mất. Không ai có quyên bỏ mất mọi người phải yêu nước theo cách của riêng mình, theo cái cách kiên, “lý tưởng”, chấp nghĩa của mình? Khi mất con người, trước đây dù là bất cứ thành phần nào nhưng trước hiềm họa mất nước, tập quốc lâm nguy, quyên tận do, dân chết, dân sinh của nhân dân bỏ tất cả đổ tất... họ đã dồn thân, chấp nhận công lao tù ngục tim lòng yêu nước trong sáng, nhưng rồi họ đã bỏ lợi của đời, bỏ phần vì tình yêu quê hương đã đổ như nước, như máu, họ đã tiếp tục đấu tranh để tiếp tục thực hiện “lý tưởng” của mình. Có thể nào vì quá khát vọng rồi kết quả là không yêu nước, “nội giáo cho giặc”? Vì sao ta lợi phải bán tim lòng yêu nước trả nợ trong của nhưng con người quê hương? Nhìn lại mình, ta đã làm gì và đang làm gì cho đất nước, quê hương? Số đức quyên yêu nước bằng bất cứ hình thức nào, lý lẽ nào cũng đều không trong sáng, không thật tâm, cũng chỉ là sự giả danh, là mất chiêu bài lợi của mình, nếu khi nhưng kẻ lợi nước nhà nước rồi thì họ có tim hận, hay sợ hãi, xa xa hơn công trăm ngàn lần kẻ mà họ phải nhả.?! Tất cả tâm không trong sáng thì không thể có những hành động tốt đẹp!

Đi với những người đồng viên cs, phải chăng tất cả họ đều là kẻ đồng lõa với những tội ác đi với nhân dân, đất nước, với kẻ, với lợi, vì quyên, vì chấp; “còn đồng còn mình”; không có lòng yêu nước? Không ít người trước khi họ trở thành đồng viên công sản họ là những người yêu nước và tâm hồn rất sáng trong. “Xuống đồng”, “đầy mà đi...”, tiếng hát mất thời gian đâu có phải vì chấp nghĩa!. Có thể lợi quyên lợi ích lòng yêu nước, đất Đồng trên Tổ quốc nhưng là người VN ai chấp có lòng yêu nước. Nếu người đồng viên cs còn tận hào là người VN thì lòng yêu nước họ vẫn còn! Nhân dân đã rất “sợ” sợ dã man, vô nhân của “cái búa, cái liềm” nhưng chính đồng viên cs cũng rất sợ cái guồng máy vô nhân, vô đạo nghĩa quay trở nhưng kẻ không có lòng tri, vô cảm, chai lờ trước nỗi đau của con người, vong bản, không có tập quốc, chấp biệt hành xử như là mất công công vô tri mới đất đồng của họ trên Tổ Quốc. Nhưng cuộc xuống đồng biệt tình yêu nước và qua đã có không ít người là đồng viên cs và đã có nhiều người là đồng viên cs đã sớm có nhận thức, khi đất cho cuộc đấu tranh dân chết, dân sinh, dân quyên họ không chấp nhận cái đồng bởi phần dân tộc, khi chấp nhận kẻ thù, chấp vì Quyên và Lợi...và họ đã lý khai! Công dân sống trong xã hội ai cũng rất cần có Luật pháp. Mọi công dân bình đồng trước pháp luật nhưng cái chấp đức quyên cùng với cái bản chất nhà nước đức tài, chuyên chế, trấn áp và bóc lột, đồng trên Luật pháp, hành đồng ngoài luật pháp... mới là thật đáng sợ. Nhưng kẻ sống, hoạt đồng trong mặt guồng máy mà chấp thực, lợi quyên đều do “đồng cho” thì...họ đều rất sợ...mất nên họ rất cần, rất “yêu” và “trung thành” với cái nhà nước, cái chấp bóc lột và tước cho họ môi trường sống như những con gười, con đũa lúc nhúc, sinh sôi! Nếu như họ “tự vượt lên chính mình”, vượt qua sợ hãi, không cần cái lợi quyên “đồng cho”, trở nhưng kẻ đất đồng trên Tổ quốc -thì lòng yêu nước của họ cũng mang bản chất tự nhiên, trong sáng. “Nhân vô thập toàn!” Cuộc sống và lòng yêu nước của con người cũng tận nhân duyên xã hội, gia đình mà dồn thân vì Tổ do, dân chết, nhân bản, nhân quyên mà họ phải với nhau -“vòng quốc vong thân”! “Tổ quốc trên hết”! Tại sao ta không trân quý nếu họ thật sự có cái tâm, lòng yêu nước trong sáng và khi thời sai thì tự sửa chữa quay về nẻo chính. Chúng ta tin là người Việt Nam ai cũng có lòng yêu nước, rồi mất lúc nào đó chính lòng yêu nước đó họ sẽ vượt bỏ những căn bệnh lợi, danh, quyên chấp, cuộc sống với kẻ sống làm Ngươi- Người Việt Nam chân chính, đất “Tổ quốc VN trên hết” chấp không phải “còn đồng còn mình”!

*Lòng yêu nước trong sáng, tự nhiên như là máu huyết, tình cảm, họ thể của mọi con người Việt Nam, nếu không có những tình cảm đó thì qua công ngàn năm nô lệ giặc Tàu làm sao dân Việt có

Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất

Tác Giả: Nguyễn Quang Nhân

Thứ Bảy, 27 Tháng 8 Năm 2011 20:09

thì giành lấy để c n n để c l p để “hùng c” mất ph ng? và n u không có anh linh nh ng anh hùng, c a tri u tri u con ng i Vi t Nam yêu n c vô danh đã ngã xu ng vì T qu c Vi t Nam trên h t thì làm sao có th hun đúc nên h n thiêng sông núi?

“Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất”! Hãy nuôi d ng lòng yêu n c và b ng cái tâm yêu n c trong sáng, v t qua s hãi, b t khu t tr c m i k thù, chúng ta tin – l ch s s sang trang...Nguyễn Quang Nhân

(*) M t câu hát trong ca khúc Chuy n quê ta c a NS Nguyễn Đ c Quang

ĐK. “Ôi quê h ng ta p t i đ ng trong tr i đ t. Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất. Yêu gi ng nòi mình lâm than mãi r i. Yêu khi n lòng ch ng bi t sao nguôi!”

(**) (ch dùng c a Nguyễn Kh i trong “đi tìm cái tôi đã mất”)